STU TECHNIKUS KÓRUS

SZERGEJ RACHMANYINOV (1873 - 1943)

EGÉSZ ÉJSZAKÁS VIRRASZTÁS, OP. 37 (1915)

MŰSOR

01. Priidite, poklonimsa
(Jöjjetek, hódoljunk (Jöjjetek, boruljunk le)
02. Blagoslovi, duše moja, Gospoda
(Áldjad, én lelkem, az Urat)
03. Blažen muž
(Boldog az az ember)
04. Svete tichij
(Csendes világosság)
05. Nyne otpuščaješi
(Most bocsásd el, Uram)
06. Bogorodice Devo
(Örvendj, Istenszülő Szűz)
07. Šestopsalmije (Hat zsoltár /
Dicsőség a magasságban Istennek)
08. Chvalite imja Gospodne
(Dicsérjétek az Úr nevét)
09. Blagosloven jesi, Gospodi
(Áldott vagy, Urunk)
10. Voskresenije Christovo
(Krisztus feltámadása)
11. Veličit duša moja Gospoda
(Magasztalja lelkem az Urat)
12. Slavoslovije velikoje
(Nagy doxológia (nagy dicsőítő ének)
13. Dnes spasenije miru byst
(Ma üdvösség támadt a világnak)
14. Voskres iz groba
(Feltámadtál a sírból)
15. Vzbrannoj vojevode
(Győzedelmes vezérünknek)

Vezényel: **Petra Torkošová**
Szólisták: **Elena Shatokhina** – alt, **István Hajdu** – tenor
Kísérő szó: **Štefan Bučko**

KOMÁROMI GÖRÖGKATOLIKUS PLÉBÁNIA

Egész éjszakás virrasztás, op. 37

Szergej Rachmanyinov Egész éjszakás virrasztás című, op. 37-es műve a 20. századi kórus- és egyházzene kiemelkedő alkotásai közé tartozik, egyúttal a zeneszerző egyik legszemélyesebb vallomása. Terjedelmes életműve a zongoraversenyek mellett szimfonikus, kamarazenei és vokális műveket is magában foglal. Rachmanyinov kivételes zongoraművész is volt. A liturgiához fűződő kapcsolata azonban nem alkalmi érdeklődés vagy késői visszatérés volt a hagyományhoz. Évtizedeken át érlelődött, egészen gyermekkoráig nyúlt vissza: az ortodox istentiszteletek, ikonok, freskók, a templomtér, az egyházi ének és mindenekelőtt a harangok emlékéig. Ez a hangzásbeli és spirituális világ lett zenei képzeletének egyik legtartósabb forrása.

Gyermekként rendkívüli figyelemmel hallgatta az egyházi énekeket; a visszaemlékezések szerint az istentiszteleteken lábujjhegyre állt, nehogy bármiről lemaradjon, otthon pedig a zongorán újrajátszotta az emlékezetébe vésődött dallamokat. Ezekhez az élményekhez Novgorod vidékének, katedrálisainak és ikonjainak képei társultak. Rachmanyinov később hangsúlyozta, hogy hazája nyomot hagyott jellemében és művészi gondolkodásában. A népdal és az ortodox ének így zenei nyelvének szerves részévé vált.

Különleges helyet foglaltak el ebben a harangok. Hangjuk Moszkvában, Kijevben és Novgorodban is elkísérte, és műveibe is beépült. A harangok számára nem pusztán akusztikai jelenséget jelentettek: imára hívnak, ünnepet, gyászt és veszélyt jeleznek, valamint a szent jelenlétére emlékeztetnek a mindennapokban. Zengésük Rachmanyinov zenéjében egymásra rétegződő hangzássá, lecsengéssé, távoli visszhangokká és szélsőséges regiszterkontrasztokká alakul. Nem véletlen, hogy két legjobb kompozíciójának a Harangok című kantátát, op. 35-öt és az Egész éjszakás virrasztást, op. 37-et tartotta. Utóbbiban ugyan egyetlen hangszer sem szólal meg, a harangzúgás képzete mégis mintha az emberi hangokba költözne: a mély basszusok, a ragyogó felső szólamok és a széles akkordtömbök zengő templomtér érzetét keltik.

Az ortodox liturgia pontos határokat szabott a zeneszerzőnek. A hangszerelés és a teatralitás nem bonthatta meg az istentisztelet jellegét; a zenének az imát kellett szolgálnia, nem a hivalkodó művészi hatást. A 19. század végének és a 20. század elejének zeneszerzői ezért azzal a kérdéssel szembesültek, miként tiszteljék az egyházi kánont, miközben új és személyes zenét alkotnak. Rachmanyinov a megoldást magában a kórusban találta meg. Nála az emberi hang zenekarrá válik: a hangcsoportok színe, sűrűsége és fekvése változik, a szólamok szétválnak, majd újra összekapcsolódnak, az egyszerű dallam pedig monumentális harmóniai építménnyé fejlődik. Ez a „kórushangszerelés” a mű egyik legjellegzetesebb vonása.

A hangzás pompája mögött a keleti keresztény hagyomány évszázados rétege húzódik meg. Az ortodox ének formáját alakító liturgikus források közé tartozik az Imaóráskönyv, az Obihod és az Oktoékhosz. Ezek az istentiszteletek szövegi és énekes rendjét, valamint a dallamtípusok sokféleségét közvetítik. Rachmanyinov műve szempontjából a görög, a kijevi és a znamennij ének különösen fontos. A görög hagyomány a bizánci modális gondolkodás és a gazdag dallamosság örökségét hordozza; a kijevi ének dallamosabb, történetileg későbbi típus, amelyet a Kijevi Rusz kulturális közege és más zenei rétegekkel való érintkezés formált; a znamennij dallam az orosz ortodox zene egyik legrégibb megnyilvánulása, amely az ősi neumatikus notációhoz és a modális zenei szemlélethez kapcsolódik. Rachmanyinov ezeket a dallamokat élő spirituális anyagként fogadta be, és modern harmóniai, illetve hangszínbeli rendszerébe illesztette. Ahol nem használt hagyományos dallamot, saját melódiákat alkotott, amelyek annyira átitatódtak stílusával, hogy „tudatos hamisítványoknak” nevezte őket. Ezért szólhat ez a zene egyszerre archaikusan és modernül.

Az Egész éjszakás virrasztás nem elszigetelt alkotói tett volt. Rachmanyinov már fiatal zeneszerzőként foglalkozott liturgikus zenével: 1890-ben komponálta a 63. zsoltár szövegére készült, a cappella Deus meus című művét, három évvel később pedig a V molitvakh neusypai-ushchuiu Bogoroditsu című darabot. Az op. 37 fontos előzménye volt az 1910-ben írt, op. 31-es Aranyszájú Szent János liturgiája, amelyben intenzíven küzdött a liturgikus szöveg, a hagyomány és saját zeneszerzői nyelve közötti viszony megtalálásáért. Az ott szerzett tapasztalatok készítették elő az Egész éjszakás virrasztás sokkal érettebb szintézisét, amelyet Sztyepan Szmolenszkij emlékének ajánlott.
Több forrás szerint körülbelül 1900 óta foglalkoztatta a mű megalkotásának gondolata. Maga a komponálás azonban elképesztő gyorsasággal zajlott: a partitúra 1915 januárjában és februárjában, néhány hét alatt készült el. Ez a látszólagos ellentmondás jellemző a műre: az Egész éjszakás virrasztás gyorsan született meg, de évtizedeken át érlelődött a zeneszerzőben. A folytonosság erejét mutatja, hogy a kilencedik tétel, az Áldott vagy, Urunk znamennij dallama negyedszázaddal később felbukkant a Szimfonikus táncok, op. 45 zárásában. Ez volt Rachmanyinov utolsó befejezett műve, amelyet 1940-ben, az Egyesült Államokban komponált. Fiatalkori és érett moszkvai éveinek liturgikus zenei anyaga így emigrációban töltött élete végéig jelen maradt gondolkodásában.
Rachmanyinov érzékenysége azonban nem csupán zenei környezetéből táplálkozott. Gyermekkorát a család széthullása és az egzisztenciális biztonság elvesztése árnyékolta be. Apja elherdálta a vagyon jelentős részét, szülei házassága felbomlott, a fiatal Szergej pedig korán megtanulta, milyen az elszakítottság érzésével élni. Erős támaszt talált édesanyjában és nagymamájában, később pedig a Szatyin családban, amelyhez leendő felesége, Natália is tartozott. A magány, a biztonság és az elmélyülés iránti igény alkotói folyamatának állandó részévé vált. Saját bevallása szerint a legjobban egyedül, a természet közelében komponált. Zenéjében ezért olyan gyakran érezhető az introspekció, a melankólia és a monumentalitás különös, belső sérülékenységgel párosuló együttese.

Életrajzának kevésbé ismert vonatkozása a nőkhöz fűződő intenzív érzelmi kötődése. Rachmanyinov odaadó férj volt Natália mellett, az életrajzi források ugyanakkor más szoros női barátságokra és érzelmi kapcsolatokra is utalnak, amelyeket nem lehet minden esetben egyszerűen szerelmi viszonyként meghatározni. Gyakran művészi érdeklődésű nőkkel kialakult érzelmi vagy spirituális kapcsolatokról volt szó, amelyek támogatást, megértést vagy alkotói ösztönzést nyújtottak számára. Gyermekkora, édesanyjához fűződő erős kötődése és az érzelmi biztonság iránti egész életen át tartó igénye felől nézve személyiségének ez az oldala különös jelentőséget kap. Nem életrajzi kuriózumról van szó, hanem egy újabb rétegről annak az embernek az életében, aki a belső feszültséget, a melankóliát és a megbékélés vágyát zenévé tudta alakítani.
A mű megszületéséhez jelentősen hozzájárult a Moszkvai Szinódusi Iskola és annak Szinódusi Kórusa, korának egyik legjelentősebb énekegyüttese. A 19. és 20. század fordulóján az új egyházzene műhelyévé vált, ahol módszeresen foglalkoztak a kórushangzás, a hangzásbeli egység, a szólamok elrendezése, valamint a gyermek- és felnőtt énekesek arányának kérdéseivel. A bemutató karmestere, Nyikolaj Danilin személyesen ismerte Rachmanyinovot, és már az Aranyszájú Szent János liturgiáján is együtt dolgozott vele.
A próbák menetéről a kórus egykori tagja, Alexandr Szmirnov számolt be. 1915 februárjában a kottapultokra egy még kiadatlan, kék borítójú litografált partitúra került, néhány héttel később pedig már sor került a bemutatóra. Rachmanyinov figyelmesen követte a próbákat: ölében a partitúrával hallgatta az összhatást, és az előadás apró részleteibe is beavatkozott. A mű betanulását a háború nehezítette, mert a tapasztalt énekesek egy részét katonai szolgálatra hívták be, ezért Danilin a kórus korábbi tagjait és a Szinódusi Iskola idősebb növendékeit is bevonta.

Az ősbemutatóra 1915. március 10-én került sor a moszkvai Nemesi Gyűlés nagytermében. Alexandr Kasztalszkij már a koncert előtt az egyházzene jelentős hozzájárulásaként méltatta az új művet, kiemelve Rachmanyinov érzékeny viszonyát az ősi dallamokhoz. A műsor nem tartalmazta mind a tizenöt tételt, a fogadtatás mégis rendkívüli volt. Bár az egyházzene koncertszerű előadásainak szokása szerint a közönségnek tartózkodnia kellett volna a tapsolástól, a hallgatóság spontán, szűnni nem akaró tapssal reagált. A siker még ugyanabban az évadban további négy előadáshoz vezetett, az első koncertek bevételét pedig háborús segélyezésre ajánlották fel.

1915 az első világháború második éve volt, Rachmanyinov pedig nemcsak a társadalmi bizonytalanságot, hanem személyes veszteségeket is átélt: ugyanabban az évben hunyt el két közeli pályatársa, Alexandr Szkrjabin és Szergej Taneyev. A háborús megrázkódtatás közepette így olyan zene született, amely az imádság felé fordul, de nem a valóság elől való menekülésként. Szövegei virrasztásról, fényről, feltámadásról, könyörgésről és reményről szólnak – olyan témákról, amelyek a fenyegetettség idején még nagyobb súlyt kapnak.

Két évvel később széthullani kezdett az a világ, amelyből a mű megszületett. Az 1917-es forradalom radikálisan átalakította az ország politikai és kulturális kereteit, és az ortodox egyházat is súlyosan érintette. Rachmanyinov egyre nagyobb szorongással élte át az eseményeket, és az év végén kihasználta a lehetőséget, hogy családjával koncertkörútra induljon Skandináviába. Úgy hagyta el otthonát, hogy talán soha nem tér vissza – és valóban nem tért vissza. Emigrációban töltött későbbi élete sikeres volt, de mély honvágy kísérte: annak az országnak a hangjait, énekeit és tájait hordozta magában, amelyet elhagyott.

Visszatekintve az Egész éjszakás virrasztás a kulturális emlékezet dimenzióját is magában hordozza. Egy történelmi fordulat előtti spirituális és hangzásbeli világot őriz: ősi dallamokat, ortodox istentiszteletet, a templomtér fenségét, hangszerkíséret nélküli emberi hangot és a harangok képzeletbeli zengését, amely gyermekkorától kísérte Rachmanyinovot. Egy konkrét hagyományból kiindulva a csend, az összpontosítás, a szorongás és a remény egyetemes tapasztalatát teremti meg.

Az Egész éjszakás virrasztás ma is azon művek közé tartozik, amelyek teljes koncertváltozatban csak kivételes alkalmakkor hangzanak el. A rendkívül széles hangterjedelem, a mély basszusregiszterek, a szólamok gyakori osztása, az intonációs nehézségek, valamint az a cappella éneklés tökéletes hangszínbeli és dinamikai kontrolljának igénye miatt a teljes ciklus elsősorban professzionális együttesek repertoárjába tartozik. Ezért a STU Technik félprofesszionális kórusának előadása figyelemre méltó teljesítmény, amely több hónapos módszeres felkészülést és az a cappella repertoárban szerzett sokéves tapasztalatot feltételez. A Szlovák Filharmóniában a pandémia idején, 2021. április 25-én csak részletek hangzottak el a műből; a mostani teljes előadás így lehetőséget kínál arra, hogy az opusz mind a tizenöt tételből felépülő szerkezetét összefüggésében halljuk.

Amikor ma megszólal az Egész éjszakás virrasztás, történelmi hátterét lehetetlen nem meghallani. A mű a világháború idején született, és több mint száz évvel később olyan korban hallgatjuk, amikor Európa és a világ más részei ismét fegyveres konfliktusokkal, az otthon elvesztésével, halállal és bizonytalansággal néznek szembe. Rachmanyinov zenéje nem politikai gesztussal vagy egyszerű optimizmussal válaszol erre a tapasztalatra. Virrasztással felel: összpontosított kitartással a sötétségben, amelyben a fényre várunk. Ősi dallamokból, emberi hangokból és harangvisszhangokból olyan teret teremtett, amelyben a személyes emlékezet találkozik a közösségi hagyománnyal, a nyugtalanság pedig imádsággá alakul. Az Egész éjszakás virrasztás ezért nemcsak a 20. századi kórusirodalom egyik csúcspontja, hanem ma is arra emlékeztető zene, hogy a csendnek, az emlékezetnek, a reménynek és a béke utáni vágynak saját, összetéveszthetetlen hangja lehet.

Petra Torkošová
(karmester)

AZ EGÉSZ ÉJSZAKÁS VIRRASZTÁS, OP. 37

(magyar szövegfordítása)

1. tétel

Ámen. Jöjjetek, boruljunk le Királyunk, Istenünk előtt. Jöjjetek, boruljunk le, és hódoljunk Krisztusnak, Királyunknak és Istenünknek. Jöjjetek, boruljunk le, és hódoljunk maga Jézus Krisztus, Királyunk és Istenünk előtt. Jöjjetek, boruljunk le előtte.

2. tétel

Ámen. Áldjad, én lelkem, az Urat. Áldott vagy, Uram.
Uram, én Istenem, igen nagy vagy. Dicsőségbe és fenségbe öltöztél. Áldott vagy, Uram.
A vizek a hegyek fölött álltak. Mily sokrétűek műveid, Uram!
A vizek a hegyek között folynak. Mindent bölcsességgel alkottál. Dicsőség neked, Istenünk, aki mindent teremtettél.

3. tétel

Boldog az az ember, aki nem jár a gonoszok tanácsa szerint. Alleluja. Az Úr ismeri az igazak útját, a gonoszok útja pedig elvész. Alleluja. Félelemmel szolgáljátok az Urat, és rettegve örvendezzetek előtte. Alleluja. Boldogok mind, akik az Úrban reménykednek. Alleluja. Kelj föl, Uram, és szabadíts meg engem, én Istenem! Alleluja.
Az Úré az üdvösség, és áldásod a te népeden. Alleluja.
Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek, most és mindörökkön örökké. Ámen. Alleluja. Dicsőség neked, Istenünk!

4. tétel

Csendes világossága a halhatatlan mennyei Atya szent dicsőségének, Jézus Krisztus, szent és boldog!
Elérkezvén a napnyugtához és látván az esti fényt, a szent dicsőség csendes világosságát méltó tiszta hangon magasztalnunk. Csendes világosság, szent dicsőség, minden időben méltó vagy a dicséretre, Isten Fia, aki életet adsz a világnak; ezért dicsőít téged az egész világ. Énekeljük az Atyát, a Fiút és a Szentlelket, az Istent.

5. tétel

Most bocsásd el, Uralkodó, szolgádat a te igéd szerint békességben, mert meglátták szemeim a te üdvösségedet, amelyet minden nép színe előtt készítettél: világosságul a pogányok megvilágosítására és népednek, Izraelnek dicsőségére.

6. tétel

Örvendj, Istenszülő Szűz, kegyelemmel teljes Mária, az Úr van teveled. Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott méhednek gyümölcse, mert lelkünk Üdvözítőjét szülted.

(folytatás a következő oldalon)

7. tétel
Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, az embereknek jóakarat. Uram, nyisd meg ajkaimat, és szám hirdetni fogja dicsőségedet.

8. tétel
Dicsérjétek az Úr nevét! Alleluja. Dicsérjétek az Urat, szolgái! Alleluja. Áldott az Úr Sionból, aki Jeruzsálemben lakozik. Dicsérjétek az Urat, mert jó. Mert örökké tart az ő irgalma. Alleluja. Adjatok hálát a mennyei Istennek! Alleluja, mert örökké tart az ő irgalma. Alleluja.

9. tétel
Áldott vagy, Uram, taníts meg parancsolataidra. Az angyalok kara elámult, amikor téged, Üdvözítő, a halottak között látott, amint megtörted a halál hatalmát, Ádámot magaddal együtt feltámasztottad, és mindenkit megszabadítottál az pokoltól.

Áldott vagy, Uram, taníts meg parancsolataidra. „Miért keveritek a mirhát könnyes szeretettel, tanítványok?" – kérdezte a sírnál megjelenő ragyogó angyal. „Nézzétek meg a sírt, és bizonyosodjatok meg: az Üdvözítő feltámadt a sírból!"
Áldott vagy, Uram, taníts meg parancsolataidra.
Kora reggel a mirhát vivő asszonyok siettek sírodhoz, és sírtak. Egy angyal állította meg őket, és így szólt: „Elég a sírásból, ne könnyezzetek! Hirdessétek az apostoloknak Krisztus feltámadását!"
Áldott vagy, Uram, taníts meg parancsolataidra.
A mirhát vivő asszonyok sírtak, amikor illatos kenetekkel sírodhoz érkeztek, Üdvözítő. Az angyal szelíden intette őket: „Miért keresitek az élőt a holtak között? Hiszen Istenként dicsőségesen feltámadt a sírból."
Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek. Boruljunk le az Atya, az ő Fia és a Szentlélek előtt, az egylényegű Szentháromság előtt. A szeráfokkal együtt kiáltsuk: Szent, szent, szent vagy, Uram! Most és mindenkor és mindörökkön örökké. Ámen.
Életadót szültél, Szűz, és megszabadítottad Ádámot a bűntől; Évának pedig a bánat helyébe örömet adtál. A tőled megtestesült Isten és ember visszavezette az élethez azokat, akik elestek az élettől. Alleluja, alleluja, alleluja. Dicsőség neked, Istenünk! (3-szor)

10. tétel
Krisztus feltámadását látván, boruljunk le a szent Úr Jézus előtt, aki egyedül bűntelen. Kereszted előtt hódolunk, Krisztus, és szent feltámadásodat énekeljük és dicsőítjük, mert te vagy a mi Istenünk; rajtad kívül mást nem ismerünk, nevedet valljuk meg. Jöjjetek, minden hívő, boruljunk le Krisztus szent feltámadása előtt, mert a kereszt által öröm támadt az egész világ számára. Szüntelenül áldjuk az Urat, és énekeljük feltámadását, mert vállalta a keresztre feszítést, és halálával legyőzte a halált.

11. tétel
Magasztalja lelkem az Urat, és ujjong lelkem Istenben, az én Üdvözítőmben. A keruboknál tiszteletreméltóbb és a szeráfoknál összehasonlíthatatlanul dicsőségesebb vagy; szeplőtelenül szülted az Ige Istent, ezért téged, az igazi Istenszülőt magasztalunk. Mert rátekintett szolgálóleányának alázatosságára: íme, mostantól boldognak mond engem minden nemzedék.
A keruboknál tiszteletreméltóbb és a szeráfoknál összehasonlíthatatlanul dicsőségesebb vagy; romlatlanul szülted az Ige Istent, ezért téged, az igazi Istenszülőt magasztalunk. Mert nagy dolgokat tett velem a Hatalmas, és szent az ő neve; irgalma nemzedékről nemzedékre azokon van, akik félik őt.
A keruboknál tiszteletreméltóbb és a szeráfoknál összehasonlíthatatlanul dicsőségesebb vagy; szeplőtelenül szülted az Ige Istent, ezért téged, az igazi Istenszülőt magasztalunk.

Hatalmasokat taszított le trónjukról, és felmagasztalta az alázatosakat. Az éhezőket betöltötte javakkal, a gazdagokat pedig üres kézzel bocsátotta el.
A keruboknál tiszteletreméltóbb és a szeráfoknál összehasonlíthatatlanul dicsőségesebb vagy; szeplőtelenül szülted az Ige Istent, ezért téged, az igazi Istenszülőt magasztalunk.
Felkarolta szolgáját, Izraelt, megemlékezve irgalmáról, amint atyáinknak megígérte: Ábrahámnak és utódainak mindörökké. A keruboknál tiszteletreméltóbb és a szeráfoknál összehasonlíthatatlanul dicsőségesebb vagy; szeplőtelenül szülted az Ige Istent, ezért téged, az igazi Istenszülőt magasztalunk.

12. tétel
Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, a jóakaratú embereknek. Dicsérünk téged, áldunk téged, imádunk téged, dicsőítünk téged, hálát adunk neked nagy dicsőségedért. Mennyei Király, Úristen, mindenható Atya; Urunk, egyszülött Fiú, Jézus Krisztus, és Szentlélek. Úristen, Isten Báránya, az Atya Fia, aki elveszed a világ bűneit, irgalmazz nekünk; fogadd el könyörgésünket. Te, aki az Atya jobbján ülsz, irgalmazz nekünk. Mert egyedül te vagy szent, egyedül te vagy az Úr, Jézus Krisztus, az Atyaisten dicsőségére. Ámen. Mindennap áldunk téged, és nevedet örökkön örökké dicsérjük. Méltass minket, Urunk, hogy ezen a napon bűn nélkül megőriztessünk. Áldott vagy, Urunk, atyáink Istene; neved dicséretes és dicsőséges mindörökké. Ámen. Legyen rajtunk, Urunk, irgalmad, amint benned reménykedünk.

Szent Isten, Szent Erős, Szent Halhatatlan, irgalmazz nekünk.
Szent Isten, Szent Erős, Szent Halhatatlan, irgalmazz nekünk.
Szent Isten, Szent Erős, Szent Halhatatlan, irgalmazz nekünk.
Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek, most és mindörökkön örökké. Ámen.
Szent Halhatatlan, irgalmazz nekünk. Szent Isten, Szent Erős, Szent Halhatatlan, irgalmazz nekünk.

13. tétel
Ma üdvösség támadt a világnak: énekeljük a sírból feltámadt életünk Fejedelmét, mert halálával legyőzte a halált, győzelmet adott nekünk, és nagy irgalmat tanúsított.

14. tétel
Uram, dicsőségesen feltámadtál a sírból, széttörted az alvilág bilincseit, és megszüntetted a halál ítéletét. Megszabadítottál minket az ellenség csapdáitól. Megjelentél apostolaidnak, és elküldted őket az evangélium hirdetésére; általuk békességet ajándékoztál a világnak.

15. tétel
Győzedelmes Vezérünknek, Istenszülőnek, győzelmi éneket zengünk mi, szolgáid, akik megszabadultunk a gonosztól, és hálát adunk neked. Mivel legyőzhetetlen hatalommal rendelkezel, szabadíts meg minket minden bajtól, hogy így énekelhessük neked: Üdvöz légy, szeplőtelen Menyasszony!

STU TECHNIKUS KÓRUS

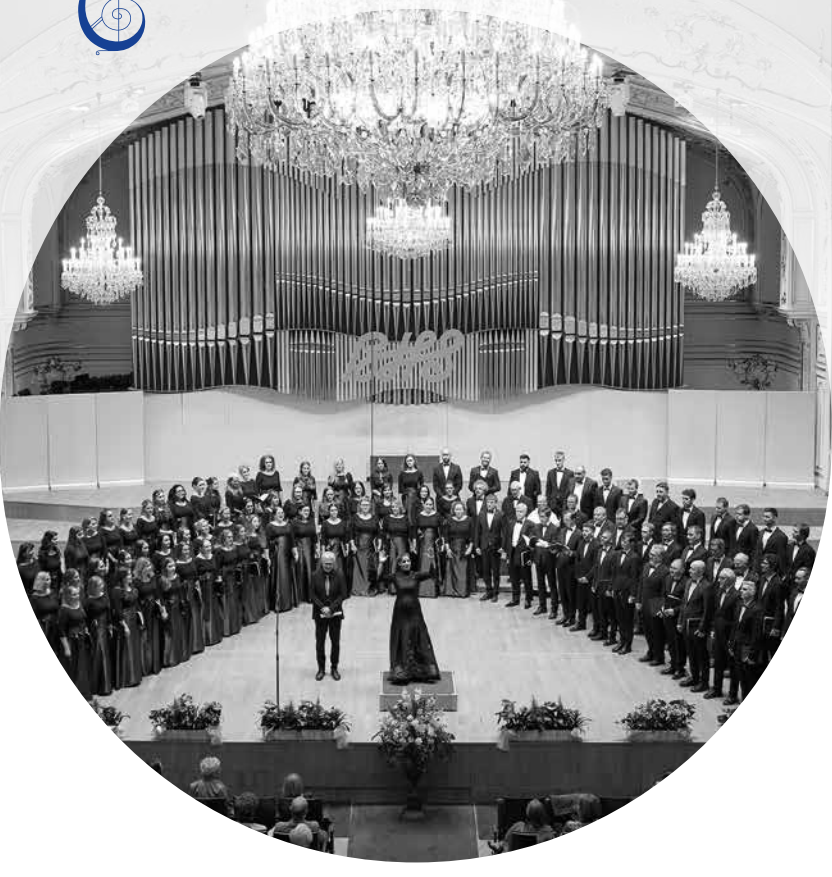

A KOMÁROMI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIAI KERÜLET ÉS A KOMÁROMI GÖRÖGKATOLIKUS PLÉBÁNIA A KOMÁROMI

SZERGEJ RACHMANYINOV (1873 - 1943)

EGÉSZ ÉJSZAKÁS VIRRASZTÁS, OP. 37 (1915)

2026. NOVEMBER 15

18:00 ÓRA

A KOMÁROMI SZENT ANDRÁS BAZILIKÁBAN

KÉRÉS
önkéntes hozzájárulásra

„Dicsőség Jézus Krisztusnak!”